

XV. kötet

Budapest, 1900. május 6-án.

18. szám.

A gyermekszobából.

Apa. Miért sírsz, kis leányom?

Kis leány. Megvertem a babámat, mert rossz volt s nem akar sírni, hát magam sírok helyette.

Imádkoztam...

Imádkoztam az Istenhez,
Adja meg, mit kérek:
Adjon nékem igaz szívű,
Bágyadt nyelvű,
Piczi feleséget.

Imádkoztam, hallgassa meg
Egyetlen kérésem:
Feleségem útján, módján,
Hozományán
Töltse meg erszényem.

Imádkoztam, — de mi haszna? —
Mást kaptam, mint kértem:
Feleségem éles nyelvű
Saskeselyű,
S üres az erszényem.

Dalmata.

Egy olasz pap vendége volt az öreg falusi papnak, a ki gyengélkedő lévén, épen a feltámadás ünnepét nem birta volna elvégezni, felkérte hát reá vendégét, hiszen latinul megy ügyis a dolog, csak pár szó magyar: *Feltámadt Krisztus e napon!* Elmondja neki nehányszor s az olasz be is tanulja keményen. De mint rendesen történni szokott, a nagy félsz miatt épen akkorra feledte el, mikor mondani kellett volna. A *feltámadt* szó még a fülében csengett s el is énekelte nagy hangon: *Dalmata Christus fuit!* (Krisztus dalmát volt.)

Százegy ágyúlövést takarított meg az ország hétfőn este hat órakor, a miért annak idején *nem* Agostyáni Bertalan urat kiáltotta ki koronás királyává. Az történt ugyanis, hogy nevezett úriember apasága alatt, a jelzett időben egy figyerek pillantotta meg először a napvilágot, idéetlen kiáltások közepette.

Most veszem észre, hogy ellenmondásba keveredtem. Esteli hat órakor — történetünk idejében: télen — nincs szerencsénk napvilághoz még csecsemőkorunkban sem, különösen Ágostyániék lakásában, melynek ablakai barátságosan tűzfalakra nyújtanak csupán szomorú kilátást. Szokás-mondás azonban; én pedig csak az esemény ünnepiségét szándékozom e kitételrel hatásosan kiemelni.

A napvilágot gyöngé fényű petróleum-lámpa helyettesítette az asztal közepén, de még ezt a gyér világosságot is elfödtek az ujszülött elől egy képes ujság romjaival, hogy látóképessége idő előtt ne veszélyeztessék.

Sokan voltak a szobában, mert a harmadik emelet cselédjei és egy úri asszonyság a szomszédból mind betódultak a hir hallatára és dicsérendő szolgálatkészséggel tettek-vettek, vihogtak-örvendtek az anya körül. Ágostyáni úr félre húzódott egy sötétebb sarokba és széken ülve hallgatta a zsvajt, hullatván az úgynevezett apai örömkönnüket, a mit ugyan állva is szépen megcselekedhetett volna, ámde nem volt lelke a szalmafonatos szék kiáltó hiányát a vendégkoszorú előtt könyörtelenül föltárni.

Mert lyukas volt a szék, azonfölül a porcellán mosdótál is meg volt repedezve, melyre épen e pillanatban égető szükség volt, legalább a tudós asszony sürgetőleg kiáltozott utána.

— Lavórt ide! Lavórt!

Ágostyáni Bertalan úr túlságosan röstelte a dolgot és ez egyszer igazán sajnálta, hogy a lavórba nem illik bele ülni, hogy illetéknépen annak folytonossági hiányát is eltitkolhassa, mint a székét.

A fürdetési aktus mindamellet meg lehetőszen sikerült s ennek utána a jelenlevők egyhangulag oda nyilatkoztak, hogy az ujszülött nagyon szép fiú, sőt miként a fogalmazóék szobaleánya szakértőleg kijelentette, valószínű csoda-gyerek.

Agostyáni úgy érezte, hogy szive e szavak hallatára a rendesnél hevesebben ver. Valami melegség futott át tagjaiba és visszaemlékezett arra a boldog pillanatra, mikor vagy két évvel ezelőtt a főnöke behívatta magához és így szólt hozzá:

— Szép és tiszta munkája van, barátom. A legjobb másolónak vélem önt a hivatalban.

Rövid időre azután húsz krajczárral emelődött a napi díja.

Mondom: idáig ez a nap volt legszebb időpontja az ő

életének s ehhez im méltóképen csatlakozott a mostani, fiának születése napja.

S hogy ez alkalomból eszébe jutott hivatalbeli főnöke, a nagytekintetű járásbíró úr, hát merész ötlete támadt a keresztapaságot illetőleg. Manap minduntalan értesülhetni róla, hogy a földmives a grófi uraságot, a zsandár-örmester az ő ezredesét, a kerület kortese pediglen a nagyságos képviselőt hívja meg komának, következőkép a világrend veszélyeztetése nélkül Ágostyáni is gondolhatott ilyenemű czélzattal közvetlen fölöttesére, annál is inkább, miután immár kétszer is jubilálhatott volna szolgálati éve alapján, ha történetesen főispáni székben ülne s nem — a dijnoki asztal mellett.

Meg volt győződve róla, hogy szeretett felesége és utódjának anyja megható sirásba fog bele kezdeni, mihe-lyest urának eme szép tervét megtudja. Előbb azonban be kellett várni a jelenlevő hölgyek távozását, a mi már nem tartott sokáig, mivelhogy az estebéd ideje közelgett és ilyenformán nekik nem volt több idejük a szomszéd-ságban időzhetni.

A szoba csakhamar kiürült és Ágostyáni most megsúgta szándékát az asszonynak, a ki valóságos izgatottságba esett az öröm miatt. De miután nem jó ilyenkor a kedélyeket háborgatni — a beteg érdekében legalább nem tanácsos — Bertalan úr úgy vélte, hogy a mai napra eleget mondott és azontúl hallgatagon ült székén, szabad folyást engedve gondolatainak. Körülbelül ezeket gondolta:

— Ha az én apám is úgy tett volna velem, mint a mit én szándékozom tenni a jelenben, akkor bizonyosan nagyobb úr volnék talán a főnökömnél. A keresztelés egyetlen alkalma a szegény embernek, hogy olcsó protekcióhoz jusson. Nálam elmulasztották, ám én nem akarom fiammal szemben ezt a vétkes könnyelműséget elkövetni... Holnap reggel felöltöm magamra a fekete szalonkabátot — Istenem, mily véletlen szerencse, hogy nincs zálogba téve! — és nagy merészen beállitok a járásbíró úrhoz, a jövődöbeli komámhoz. Nagy merészen, mondom és ez okból meg is kell innom előadás előtt egy pohárka szilvóriumot, mert a főnök úr kissé szigorú ember, a kivel bajos farkasszemet nézni. Különösen, ha privát ügyben alkalmatlankodunk neki. A fiam érdeke azonban előbbre való, tehát ez egyszer bátor leszek. Utóvégre is mit kérek tőle? ... Semmit, azaz hogy sokat, sokat. De tán csak nem fog elutasítani; az ilyen kérések elől a király sem szokott kitérni... Úgy van. Fiam e szerint a keresztapa segítségével már tizenhat éves korában oda kerül, a hol most apja áll, őszülő apja. Mire pedig megfériasodik, bizonyos, hogy bele jut a véglegesített tisztviselői karba, szép fizetéssel, lakbérrel, kor- és drágasági pótlékkal stb., a mikről nekem még álmodni sem szabad... Csuhaj!

milyen szerencse, ha úr a szegény ember komája, nem pedig házmester! . . .

Ez az utóbbi vidám kijelentés, — melyben tagadhatatlanul van némi igazság is, — immár hangosan röppent el Ágostyáni úr ajkáról, a ki persze rögtön elnémult utána és aggódva nyujtotta ki nyakát a betegágy felé. Nem illik ugyanis az asszonyt fölzavarni, mivel-hogy szerencsére elszenderült a beállott csöndben.

Kissé nyugtalan éjszaka után reményteljes napra virradt fel a boldog apa. Ünneplő ruhájába gondosan kiöltözött és úgy ment el hivatalába.

A főnök úr megkésett. Bizonyos, hogy az alantasok teljes szívükből örülnek ennek. Hogy mért? azt nem feladatom földeríteni; de tudja Isten, már ez úgy van. Minden arc mosolyog ilyenkor és maga Ágostyáni sem volt máskor különb a többinél, hanem most, most minduntalan türelmetlenkedve kérdezte a szolgától: «Megjött már a nagyságos úr?» — és még türelmetlenebbé vált ettől a felelettől:

— Nem!

Érthető tehát, hogy ebben a helyzetben nem tudott másolni, csak egyre-másra rontotta az íveket.

Úgy tíz óra tájban végre megszólalt egy kolléga:

— Itt az öreg!

Erre a hirre Ágostyáni lyukat szakított a tollával a papirmezőben és titokban a szívéhez kapott, a mely fészkelődni kezdett.

Nyomban utána fölemelkedett ültéből és mialatt nadrágja térdes felét simogatta, az eszét próbálta rendes irányba terelni, meg a mondókáját rágta, melynek szépen kell odabenn hangzani. De csakhamar mást gondolt, mert ime leült és újra tollat vett föl, azt tartván tudni-illik, hogy nem illik mindjárt megérkezésekor megrohanni az öreget. Várjunk egy kevéssé . . .

És várt egy álló esztendeig. Azaz hogy csak félóra idő volt az, de neki épen egy esztendőnek tünt föl az íróasztal előtt. Ekkor aztán ismét, még pedig végérvényesen, fölállott és gyorsan megindult a főnök szobája felé. Sietett, csak azért, hogy ne legyen ideje meggondolni a dolgot s eredmény nélkül visszafordulni és épen akkor érkezett a célhoz, midőn a járásbíró úr szobájából kifelé jött egy vihogó képű, fiatal irnokocska.

— Huh! de mérges máma! — mondotta elmenőben csak úgy magának, de Ágostyáni eléggé megértette és visszahökkent.

— Most akkor nem megyek be, — szólta önmagához a vén díjnok és tanácstalanul álldogálva, rendkívül furesa képet vágott. — Majd később, ha csillapodik a mérge.

Hát persze, hogy jól gondolkozott Ágostyáni. Vissza-ment szép csöndesen helyére és Isten tudja, hányadszor, neki fogott a komoly munkának. Attól legalább az idő is gyorsan múlik, meg a gondolatai is békében hagyják arra az időre. Szántotta-szántotta a fehér ívet és eleintén erőltette magát, hogy ő most dolgozik, tehát nem ér rá a fia ügyével foglalkozni, hanem ez az erőlködés sehogy

sem sikerült; minden mondat végén előtérbe tolokodott a nagy kérdés. Végre is indulatba jött és lecsapta a tollat.

— Jól van, — mormogta egész hallhatóan, — majd ha ebédre megy a nagyságos úr — akkor! A ki ebédre készül menni, szelidebb, mint a ki hozzá fog a restan-ziákhoz.

Száz szónak is egy a vége: mikoron Ágostyáni úgy délfelé harmadszor fölkerekedett tervének megvalósítása végett, szinte arczulütés gyanánt vette tudomásul a folyosón, hogy a nagyságos úr épen öt perczel előbb távozott.

Otthon egy árva szót sem szólt feleségének a kudarczról vagy helyesebben szólva, az ő gyávaságáról, hanem mivel szívosan ragaszkodott szándékához, abban állapodott meg, hogy a nagytekintetű járásbíró urat ha máshol nem, az utcán, lakásán vagy a kávéházban fogja elesipni és stande pede előadja kérelmét. Ott, a hol.

Jóformán meg sem is ebédelt, csak ment. Kissé vigasztalan volt már a tekintete s úgy tetszik, haragudott, a miért nem ment oly simán a dolog, mint gondolta.

Különben pedig a délután folyamán is megvolt a maga baja. Hisz főnöke nem értesült arról a nagy szerencséről, hogy látogatója érkezik, ennél fogva természetesen nem is maradt odahaza, mert minek is szívná ebéd után a kártékony szobalevegőt, ha épen nem szükséges. Elment biz az hazulról vagy ide, vagy oda, ki tartaná számon? De hogy jó mesze járhatott, azt onnan is gondolhatjuk, hogy Ágostyáni úr egész a besötétedésig hiába strázsálta föl s le azt a szűk kis utcát, melyben a nagy úr lakott.

Hét óra tájban haza kellett ugrania Bertalannak, hogy egy pillanatra láthassa övéit, a kik miatt reggel óta aggódott. Csak ép annyit időzött odafönn, hogy megcsókolhatta utódját, azután upré! ujolag hozzá fogott a keresztapavadászhoz, melyet az előzmények után némi túlzással sziszifuszi munkának nevezhetünk.

Lesbe állt. Csakhogy most már jó nyomon járt, mint-hogy megtudta annak a vendéglőnek a czimét, a melyben a járásbíró úr estéit szokta tölteni.

Ázva-fázva álldogált odakinn a téli hidegben s unalmában majd a lépéseit számlálta, majd pedig a közeli toronyóra kongásaira figyelt, de mindenképen ott tartotta szeméit a vendéglőnek fehéren lefüggönyözött üvegajtáján. Előbb-utóbb csak mégis sikert kell aratnia s ki hinné el akkor, hogy sajnálná ezen egy napi kinszenvedéseit? Oh, ellenkezőleg örömmel fog visszaemlékezni a mostani perczekre, ha valamikor a fia boldog lesz a keresztapja révén.

. . . Esteli tizenegy órakor — Istennek hála! véget értek a kinszenvedések. A járásbíró eltávozott a vendéglőből s nyugodt, kimért lépésekkel ballagott hazafele. Ágostyáninak elakadt a lélekzete, midőn messziről a sarok mögül a magas árnyalakat megismerte, azután köhintett egyet, és csodálatos bátorsággal ő is megindult, hogy épen szembe találkozhasson vele.

Egy, kettő, . . . öt . . . nyolcz . . . tíz lépés . . . No most! — Jó estét adjon az Úristen!

— Jó estét. Nini maga az? Nem szégyelli magát éjszakai káznál? Olyan jól megy a dolga? ...

— Nagys ...

— Majd adok én maguknak napidij-fölemelést. Adta sok korhelye! ...

De már ekkor messze járt a főnök úr, Ágostyáni ellenben nem tudott elmozdulni helyéről.

★

A kis fiút a házmester tartotta keresztvizre.

Maróthi János.

Nem kell plebános.

Nagy beteg volt az öreg pap. A jó néhai Peitler püspök megindulva hallja, hogy a végét járja. Egyszer csak jelentik, hogy az öreg plebános szakácsnéja van itt s kér beocsáttatást.

— Engedjétek be, — mond a püspök, — legalább hallok valamit a jó öregről.

Be is jön.

— Csókolom a kezeit. Vége, azt mondta a doktor, holnapra meghal. Hát én azért jöttem, hogy ha meghal, ne tessen tenni más plebánost, nem kell oda, csak tessen káplánt küldeni, majd el látom én a plébániát jól, hiszen szokva vagyok hozzá.

Tökéletesség.

Édes kedves jószívű barátném,
Nagyon forrón szeretlek én téged;
Csak ne várnál az embertől mindig
Tökéletes tökéletességet.
Mert lásd, — a míg élünk, iszunk, eszünk,
Tökéletesek mi sohse leszünk.

De — szeretett jószívű barátném, —
Miért vagy te olyan követelő?
Gyónj meg egyszer végre önmagadnak,
S hibáidat, szívedet vedd elő.
Valld be: kinek annyi a hibája,
«Csak a másét» — bizony ne bírálja.

Mert majd meglásd, kedves jó barátném,
Hogy majd egyszer pórul is fogsz járni,
Becsületes, jó emberek közül
Ha mindenkit sorba ki fogsz zárni.
Más szívében ki csak a jót lesi,
Magáéban — hiába keresi.

Nézd tavaszkor a sok szép virágot,
A virággal tele rózsabokrot.
Köthetsz róla remek, gyönyörű szép
Szívet-lelket elbájoló csokrot.
S találni fogsz, — bár a rózsza oltott, —
Minden szirmon kis hibát, kis foltot.

Bor-Bál.

A szikla nem oly kemény, mint egy szivtelen nő.

★

Azok ítélnék el legtöbb embert, a kiknek nincsen ítélő képességük.

★

A hihetlent hiszik el leghamarább.

★

Egy szem igazság erőt ad a hazugságnak.

Egy kis félreértés.

Pinczér (segédkezni akarva). Szabad kérnem a felöltőjét és kalapját?

Vendég. Hiszen még nem rendeltem semmit!

Praktikus lány.

Leány. Fogadd ezt, mamám, tőlem névnapi ajándékul.

Anyja. Micsoda? A vasaló deszkát, a melyet neked csináltattam?

Leány. Igen, mamám, én, mint látod, szépen kifestettem.

— Ön tegnap Halász kisasszonnyal horgászni volt, a mint hallom. Jól mulatott?

— Oh igen.

— S volt valami eredmény? Fogtak valamit?

— Oh igen, mint jegyesek jöttünk vissza. De hogy én fogtam-e meg őt, vagy ő engem, a felől még most sem vagyok egészen tisztában.

Három.

Könnyü, játszi, mint a lepke,
Erre is száll, arra is,
Szókét, barnát incselkedve
Meg-megforgat a hamis.
Ez a szépre sokat ad,
Mert csupán a — szeme lát.

Olyan ravasz mint a róka,
Beugrani nem fog ám,
Ő nem játszik — semmi móka, —
Komoly czél a — hozomány.
Ez a pénzre sokat ad,
Mert csupán az — esze lát.

A hol annyi szép leány van,
Csak őt látja egyedül,
Mérhetetlen boldogságban
Egész lénye elmerül.
Földön másra mit sem ad,
Mert csupán a — szive lát.

Huan Béla.

Sugó után.

Sugó. Éjjel-nappal egy rettenetes vízió gyötör.
Szinész. Éjjel-nappal egy rettenetes viziló gyötör.

Mindig üzletember.

Hozenczeig Náczi fővárosi kanavász és parkettáru kiskereskedő egy nap így szólt a fiához:

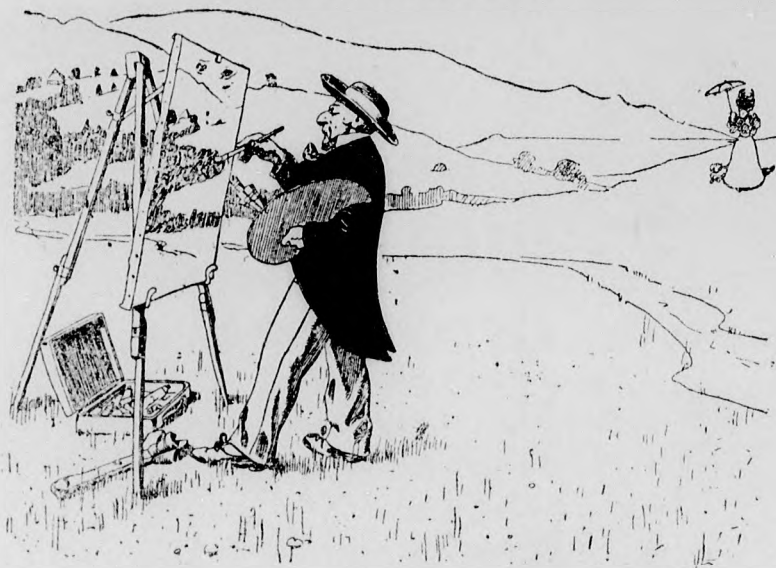
— Te Lébele, készüljél el edj nadj elhatározásro! O Butterteig Dolfival, o ki von edj tekintetes kereskedü Nadjváradon, megállapodtam, hojd oz üvé leángyo, o Záli, lesz o tied feleség. Te ma elotazol o Butterteighoz, de mielőtt belépsz oz üvé házábo, okosan és ögyesen todakolsz oz üvé viszonyairól. Hojd ho ú már edjszer megbokto mogát, kérsz tüle tizezer florin hozomány, ho pedig tübbszür bokto meg, okkor minden bokásért kérsz ütezer florinnal tübbet!

Hozenczeig Lébele a kapott utasításhoz hiven eljárt a Butterteig ügyben és apjának másnap a következő sürgönyt menesztette:

Hozenczeig Náczi, kanavászos, Budapest.

Butterteig többszöri csalárd bukás miatt két évi börtönt szenvedett. Mennyit kérjek? Sürgönyválasz a «vig hordárhoz» czimü fogadóba, fiad _____ Lébele.

A szerelmes festő.

— Meg kell vallanom neki! Most vagy soha!

— Oh, drága Aranka, a kegyed képe oly mélyen van szívembe vésve, hogy

— nem tudok tőle szabadulni!

Asszony.

I.

Mióta verset ír poéta,
Elátkozott ezerszer Éva.
Az édenkerti csalfa ördögöt
Szemére hányják mindenekfölött.
S a hány gonoszság csak esett azóta,
A férfi mindig számlájára róttá.
Pedig a tiltott almafa alatt
Ádámnak mindig ízlett a falat
S panaszkodik bár, még manap se bánja,
Ha újra törbe csalja Éva lánya.

II.

Unatkozott Ádám apánk
A paradicsomban.
S az Úrtól vigasztalóul
Asszonyt kapott nyomban.
Éva miatt sok bajt hozott
Nyakára a sátán,
De — hogy unatkozott volna, —
Nem mondhatja Ádám.

III.

Meg volt teremtve a világ
S az Úr nem nyughaték;
Mert ég s pokolbul egyaránt
Maradt még hulladék.
«Eldobni el nem dobhatom»
Az ötletes öreg
Igy szolt s — meggondolatlanul
Évát alkotta meg.

IV.

Hiába férfi a világ királya,
A nő a versenyt győztesen kiállja;
S hiába van fejünkön korona,
Szebben ragyog az Éva homloka.

A férfi szörnyű koldus lett azóta,
Hogy Isten őt a kertjéből kidobta;
Csak Éva hordja mosolyogva vállán
Az átkot, mit rá zudított a sátán.

V.

Nagyon sok baj van itt a földtekén
A csalfa szívű asszonyok miatt.
Szívem megindul a sok jó fiún,
Ki elveszett menyországot sirat.
Engem még eddig törbe egy se csalt
Ez édes ajku álnokok között:
Mert nem kerestem *angyalt* botorul,
Nem is találtam köztük *ördögöt*.

VI.

Szebb vagy, mint az ég,
De — csak buborék.
Vakító tükrödben
Mindig annyi nap van
A hány gavalléro
Gyönyörködik abban.

Beke Ödön

Ismerősök.

— Micsoda? Ön szóba tud állani azzal a himpellér,
csaló, tekergő gazemberrel?
— Talán ismeri őt?
— Hogyne! együtt nőttünk fel — testi lelki jó barátom!

Megfelelő öltöny.

Anyakönyvezető. Ön sportöltönyben jön ide esküdni?
Völegény. No igen, hiszen a házasság manapság csak
sport!

— A multkor, — beszél egy fővárosi társaságban egy huszárhadnagy, — sürgönyt kapok a menyasszonyomtól, hogy menjek rögtön Gödöllőre, mert atyja komolyan megbetegedett. Gyorsan kihajtottam a pályaudvarba, de a vonat épen az orrom előtt indult el. Nem sokat gondolkoztam, hanem megnyergeltem a lovamat és félóra mulva künn voltam Gödöllőn.

Ennek a füllentésnek az lett a következménye, hogy a társaság többi tagjai is hihetetlen dolgokat meséltek, végre egy fiatal orvos vette át a szót:

— Egy betegemet vadászaton hátba lőték, mindazonáltal gyalog bement a mintegy két mérföldnyire fekvő városba. Minthogy a löcsatorna rendkívül mély volt, kijelentettem, hogy ily körülmények között egy magamban nem vállalkozom a műtétre. Ekkor a beteg hirtelen heves fájdalmat kezdett érezni a jobb lába sarkában. Megvizsgáltam a fájós lábat és képzeljék csak, kényelmesen kivettem a golyót, mely a hosszú gyaloglás folytán kétségtelenül lecsuszott a beteg sarkába!

— Kedves doktor, — vágott közbe a huszárhadnagy, — ez már borzasztó füllentés. Ezt senki se hiszi el önnek!

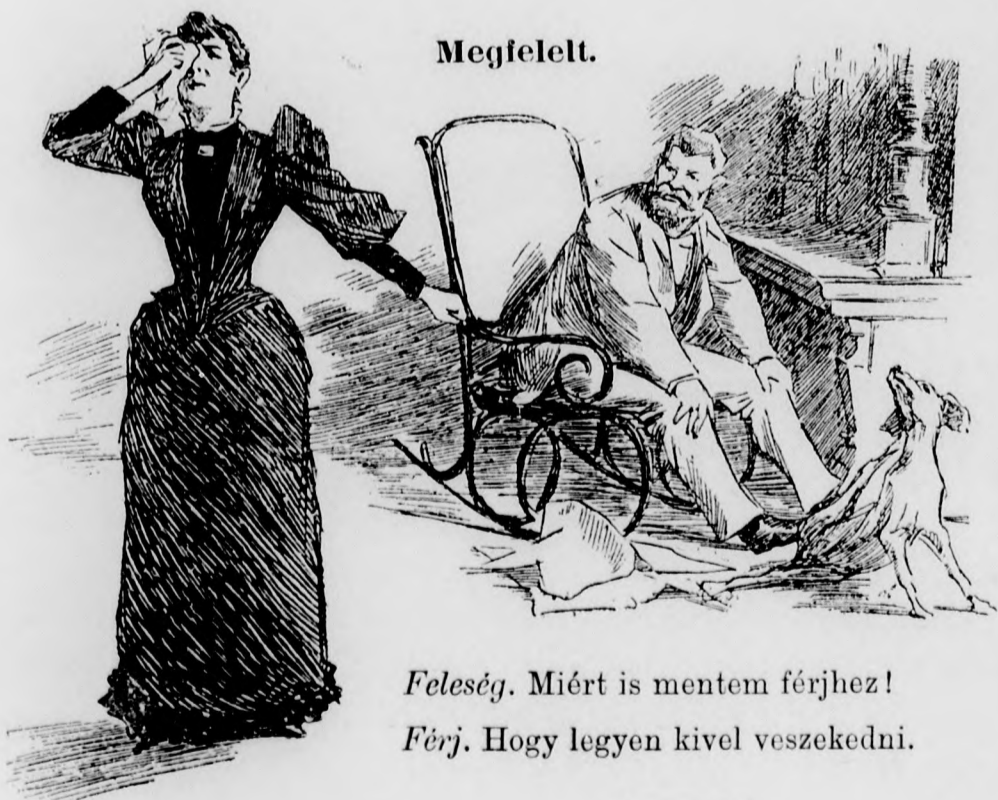
— Hogy-hogy? — válaszolt nyugodtan az orvos, — hiszen a *háttól a sarkig* távolról sem olyan hosszú az út, mint Budapesttől Gödöllőig!

Értékkülönbözet.

— Az idei búcsut nem is lehet a tavalyival egy napon emlegetni.

— Jobb volt tavaly?

— De mennyivel! Tavaly ilyenkor már vagy tizszer részeg voltam, mint a csap, — az idén még el se estem.

Megfelelt.

Feleség. Miért is mentem férjhez!

Férj. Hogy legyen kivel veszekedni.

Gazdasszony. Hiszen újra itt van valamennyi képe! Ugy tudtam, hogy néhányat megvettek sorsolásra a műcsarnokban!

Festő. Ugy van, de mind — visszanyertem.

Fogak csikorgatása.

Hatásos beszédet mond a fiatal pap az utolsó ítéletről és túlvilágról. Nagy jajveszékelve jön be egy vén asszony hozzá, mi lesz vele, ha a pokolba kerül!

— Legyen nyugodt, öreg, — nyugtatja meg a pap, — maga nem is mehet oda, mert nincsenek fogai, már pedig irva van, hogy ott lesz sirás és fogak csikorgatása.

Erre már meg is nyugodott az öreg.

Papucs alatt.

Vendég. Az ön dohányzó-szobája valóban remekül van berendezve.

Házigazda. Oh, bárcsak szabad volna benne dohányozni is!

Rosz barát.

A. Hát élsz még? Azt mondták nekem, hogy már régen meghaltál!

B. No, te ugyan szép barátom vagy!... Akkor tehát te nem is voltál a temetésemén!?

Őszinte pinczér.

Vendég. Kapok ma jó ebédet?

Pinczér. Hogyne! Tegnap ép bankettünk volt és sok étel megmaradt.

Úr és cseléd.

Büszke, bátor,	Őt szolgálni
Sasszemű,	Szállanak
Lelke lángol,	Hű szolgálai:
Nagyszerű.	A szavak.
Fényt a földre	Ezt a helyet
Műve vet,	Elhagyó:
Úr örökre	Faczér cseléd
Csak a — tett.	Mind a szó!

Haan Béla.

In medias res.

Tanítónő (a főző-iskolában). Mondja csak, Juliska kisasszony, ha a plebános nagybátyja eljön magukhoz ebédre s azt mondja: in medias res fogjunk az ebédhez! — mit csinál akkor?

Juliska. Akkor első sorban is a főzelék rántását égetem oda.

Általános bocsánatkérés.

A papnevelőben a neveléstudomány tanára órákon át folyton magyarázott s csak aztán kezdett examinálni, mikor már 15—20 levél volt. A papnövendékek így mindig előre tudták, mikor kell készülniök. Egy alkalommal újra biztosra vették, hogy nem lesz kérdezés, tovább magyaráz. Nem készült senki. De rosszul számítottak. A tanár felszólít egyet. Az feláll s rendes szokása szerint bocsánatot kér s úgy ül le. Felhívja a másikat. «Bocsánatot kérek», mondja ez is s ez így tart végig. A tanár csak mosolyog. Mikor utolszor hallotta a bocsánatkérést, szerényen feláll s magát meghajtva mondja:

— Bocsánatot kérek, hogy elmertem ma jönni, — s azzal mosolyogva ment ki.

De támadt is óriási kacaj a lefőzetés ez eredeti módja fölött.

Jól mulatott.

(Korkép.)

Muki. Jól mulattál a bálban?

Imre. Nagyszerűen! A lányok mind engem néztek.

Muki. Oh, te irigylésreméltó ember! Hát olyan eleganciával jártad?

Imre. Te naiv tapasztalatlan jó fiú, te! Épen azért tűntem fel, épen azért néztek olyan nagyon a lányok, mert egyetlen egy lépést se táncoltam.

Kellemes pótkávét.

Fiatal asszony. Úgy bizony, férjecském, ez az utolsó darab cukor, a mit a kávéba teszek. Mert a mai magas cukorárak mellett nem veszek több cukrot, hanem a helyett minden korty után egy-egy csókot váltunk.

A fiatal úr gyűrött nadrágját vasalni küldi egy pesti szabóhoz. Az utcán járva, egyszer ámulva ismeri meg a szabó fiát, a mint az ő nadrágjában fészit.

— Mi az hé, hisz ez az én nadrágom!

— Igenis, kérem, de azért hordom, hogy gyűröttebb legyen, mert akkor lehet csak szépen kivasalni!

Egy kis félreértés.

Egy nagy társaság volt a szabadkai papnál, mikor beállít egy paraszt ember s kérdi, hogy a Jézus Krisztus miért is emlegette a szabadkaiakat?

— Kitől hallotta kend?

— Hisz a főtisztelendő úr predikálta ki tegnap, hogy azt mondta Krisztus urunk: «Ejnye, ejnye lám a szabadkai!»

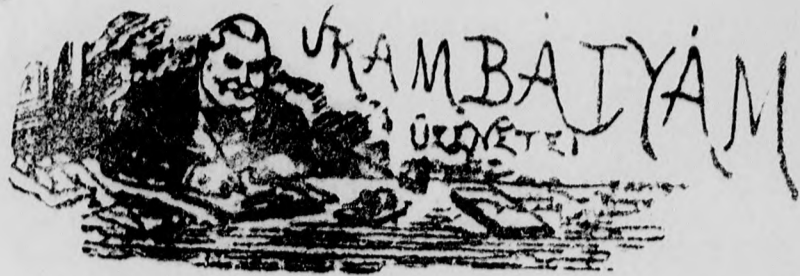
A szent beszédben ugyanis a pap héberül idézte Jézus szavait: Istenem, Istenem, miért hagytál el engem? (Éli, éli lamma szabaktani.) A szabaktanit az atyafi szabadkainak értette.

Nagy hunczut lehet.

Rendes foglalkozása volt az atyafinak a bucsúvezetés, a miért minden jóval ellátták mindig. Egyszer utközben hatásos szónoklatot tart a népnek, folyton kedves jó gyermekeinek nevezve őket.

Egy ilyen szónoklat után két intelligens ember hallgatván őt, mondja az egyik:

— No hallod, nagy hunczut lehet ez!

Budapest, B. B. Az adomák talpraesettek, csak a versen nem fog semmiféle simítás. — Szeged, K. M. A megesett esetnek helyet szoritunk, a poémák közül is az egyiknek. A közvetítésre készséggel vállalkozunk, csakhogy az eredményért nem kezeskedünk, mert a gyepiót már ismét kiadtuk kezünkből. — Budapest, M. J. Mind a két transportot egy híján elhelyezzük. — Sepsiszt-György, V. B. Mind a javából való. — Zombor, A. K. Egy híján mind helyet kap. — Budapest, Cs. N. Az adomákból válogatunk. — Z. Z. Ötletes versek, nagyobb részöket besoroztuk. — Lángviz, F. K. A humoreszk sorát várja, az aprajának is jó hasznát vesszük. — Budapest, R. Gy. Van köztük pár sikerült ötlet; kár, hogy erősebbek, mint szeretnők.

A Lukács-fürdő közgyűlése. A Szent-Lukácsfürdő részvénytársaság e napokban tartotta közgyűlését. Az igazgatóság jelentése szerint a lefolyt üzletév 72,052 forint 83 krajczár tiszta nyereséggel zárul. Ebből 10,000 darab részvény után 6 frtjával (6 százalék) 60,000 frtot fizetnek ki, a tartalékalapba 5000 forintot adnak s az igazgatóság jutalékának levonása után fenmaradó 5347 forint 55 krajczárt új számlára írják. A jelentést egyhangulag tudomásul vették és a felmentéseket megadták.

A löversenyeket látogató t. közönség ama részét, mely okvetlen kimegy akár szép, akár rosz idő van: a Lovaregylet főpénztársága tisztelettel felkéri — saját kényelme érdekében — mert künn a versenytéren nagy a tolongás a pénztáraknál, — hogy belépti jegyeit délelőtt benn a városban, a programokon megjelölt **dohánytözsdékben előre megváltani** sziveskedjék.

Másrésről felkéri a közönséget, hogy belépti jegyét az öltönyön kívül **láthatólag kitűzni** sziveskedjék, s így az ellenőrség részéről való felszólításokat mellőzhesse.

Megjelent és kiadóhivatalunkban kapható:

Ezeregy éjszaka.

A legszebb keleti tündérregék.

A magyar ifjuság számára átdolgozta

Baróti Lajos.

150 pompás képpel.

Ara vászonkötésben 2 frt.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos: *Baróti Lajos.*

Ajánlva a nagymélt. Földmivvelésügyi m. kir. miniszterium 1957/93. magas rendeletével.

Sikkes egyenruhákat

és felszerelési cikkeknek tábormokoknak, törzs- és főtiszteknek, önkénteseknek, vasuti és postahivatalnokoknak, kincstári és uradalmi erdésziszteknek és erdőőröknek, csendőrségnek, rendőrségnek, tűzoltóknak, pénzügyőröknek és anyakönyvvezetőknek, valamint minden egyenruhát viselő testületnek legegészségesebben és legolcsóbban készítenek

BLUM ÉS TÁRSA

Ő császári és királyi Fensége József főherceg udvari szállítói és szerb kir. udv. szállítói.

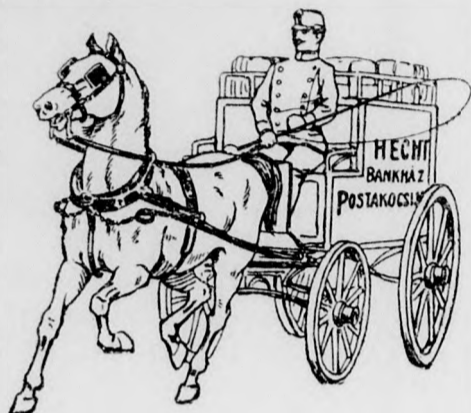
Árjegyzéket készséggel küld.

Budapest, IV., Sütő-utca 2. (Szervita-tér sarkán.)

Pontos címre ügyelni tessék.

Senki sem kerülheti el a szerencsését.

Épen úgy, a hogy senki nem kerülheti el a rosszat, a mi reá vár, áll az a tétel is, hogy a szerencsését sem kerülheti el senki sem. Erre az élet nagyon sok példát nyújt. Így csak egyet említsünk meg, valakinek kezébe akad ez az ujság. Elolvassa benne e kis közleményt. Az állítások,

a melyeket ez tartalmaz, megragadják a figyelmét, kutatja, hogy mire is volt ez jó? Végre rájut arra, hogy felhívja a figyelmét a Hecht-bankházra, a hol már annyian szerencsések lettek osztálysorsjegy vételével. Önkéntelen vágy ragadja meg, hogy ő is vásároljon osztálysorsjegyet, még pedig a Hecht-bankháznál, mert hát belátja, hogy áll ez a mondás, hogy senki sem kerülheti el a szerencsését és osztálysorsjegyet a Hecht-bankháznál, Budapesten, Ferencziek-terén vásárol. A huzás már május hó 17. és 18-án. A sorsjegyek árai, egész 12 kor.; fél 6 kor.; negyed 3 kor.; nyolczad 1 kor. 50 fill.

Hirdetések

e lap részére csakis a hirdetési felvételi irodában

TENCZER GYULA

Budapest, IV. ker., Szervita-tér 8. sz.

vétetnek fel.

WALLA JÓZSEF,

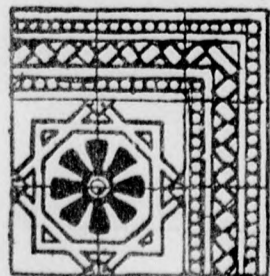
mozaik és cémentáru gyára
BUDAPEST, Rottenbiller-utca 13. szám.

Granit-Terazzó
Betonirozások
Medenczék
Csatornázások
Szökőkutak

Jászolok
Fayence falburkolati lapok
Aszfalttető és elszigetelő lemezek

Keramit-lap
Mozaik lap a la Mettlachi
Márvány-Mozaik lap
Czement-lap
Menyezet nádszövet

Tüzálló (chamotte) téglá
Portland cément
Román cément
Teracotta áruk.

Megjelent és lapunk kiadóhivatalában kapható:

Kópéságok.

A magyar ifjuság gyönyörűségére ékes rimekbe szedte

BARÓTI LAJOS.

217 képpel.

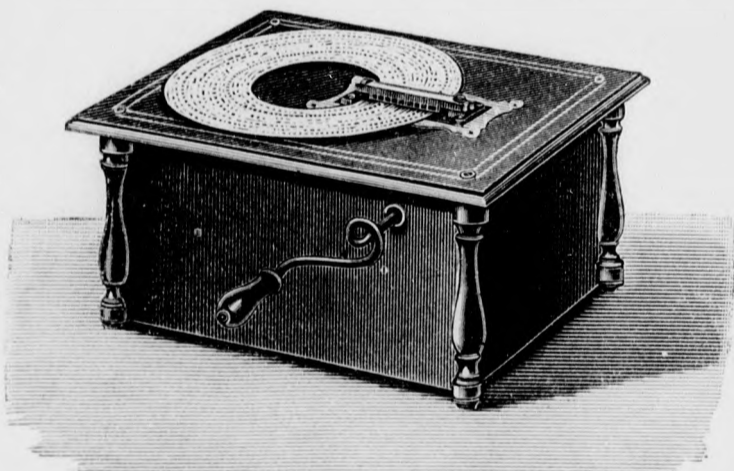
Jankó, Cserépy, Rubovics, Kiss L.
és másoktól.

Ára egész vászonba kötve, színes címképpel 1 frt 50.

INTONA

családi hangszer.

E közkedvelt hangszerezen el lehet játszani a legszébb és legújabb magyar vagy bárminő más tetszés szerinti nótát, korlátlan számban, minden zeneismeret nélkül.

Ára 20 kor. Nagyobb alaku 24 kor.

A kóták darabja (éreczből) 60 fillér.

STERNBERG ARMIN és TESTVÉRE

cs. és kir. udv. hangszergyárosok.

Általános hangszerfőraktár Budapest, Kerepesi-ut 36.

Képes árjegyzék: a) harmoniákról, b) mechanikai zenélő művekről és zenélő dísz-tárgyakról, c) az összes egyéb hangszerekről, mint hegedűk, fuvolák, cimbalmok, czi-terák, harmoniumok, zongorákról stb. ingyen kapható, de megnevezendő, hogy miféle hangszerről kívántatik az árjegyzék.

ZENÉLŐ AJÁNDÉKTÁRGYAK.

Zongora termék: Kossuth Lajos-utca 22. (Károly-körut sark.)
Zenepalota.

Butorárjegyzék

Eladás 2 évi jótállás mellett.

1 hálószoba komplett matt v. félmatt 105 frt
1 " " " faragott 150 "
1 " " " angol stlben 170 "
1 " " " oszl. faragott 190 "
1 " " " igen finom, ba-
roque stlben, valódi belga
bleu-márvánnyal --- 330 "

Ezenkívül több mint 100 hálószoba van raktáron egyszerű, valamint **diszes kivitelben mérsékelt árak mellett.**

Ebédlőszoba. Kredencz, matt, faragott ebédlőasztal, 6 valódi bőrszék, ebédlődiván valódi szőnyeggel --- 170 frt.

Ebédlőszoba. Kredencz, matt, faragott, oszlopos, ebédlőasztal, 6 valódi bőrszék, ebédlődiván valódi szőnyeggel, trumeau és tükör 250 frt

Ebédlőszoba. Angol stlben, matt, kredencz, pohár-szekrény, ebédlőasztal, 6 valódi bőrszék, ebédlődiván valódi szőnyeggel, világos dió-fából --- 455 frt

Ezenkívül dús választék egyszerű és finom ebédlőszobákban minden kívánt árban. Nagy raktár szalonberendezésekben; krepp garnitúra 80 frt, bouret 90 frt, selyem 110 frt, selyem brocat 140 frt, francia selyemszövet 165 frt és szalon-garnitúrák 1000 frtig.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Gömöri Sándor

Budapest, IV., Váci-utca 18., I. em.

A Jog, Törvény és Igazság!!!

fénykorában is, tisztelettel kérem a nagyérdemű közönséget, hogy méltóztassék becses rendelményeivel, vagy látogatásával üzletemet felkeresni, mert elvem még mindig jó minőségű árut **olcsó árért** szállítani.

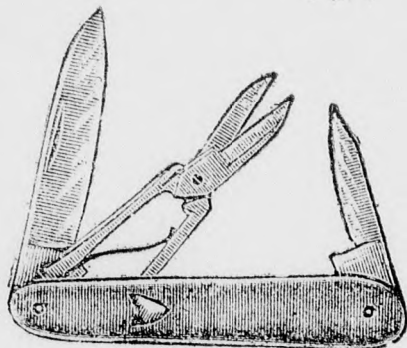
Ezen alant elősorolt árukat vidékre utánvétellel szállítom. Tömeges megrendelést kér

FELDMANN ANTAL verseny-bazára

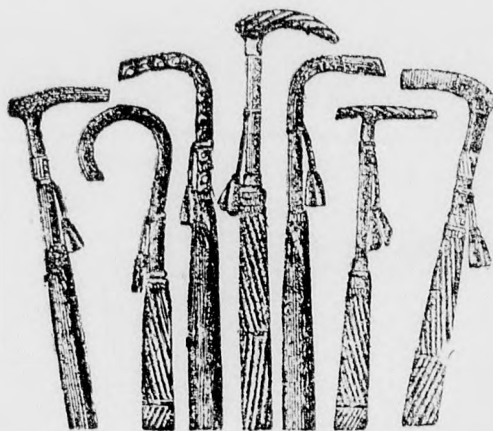
Budapest, VII. ker., kerepesi-ut 50.

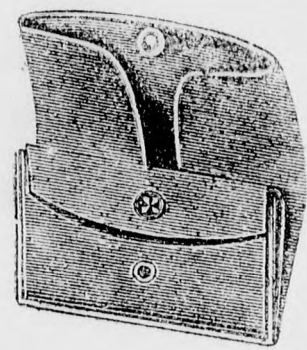
Francia email mellgomb 1 garn. 3 db 50 kr.

Sollingeni acél zsebkés ollóval drbja 1 frt.

Graziosa esőernyő férfi vagy nő részére tiszta selyemből drbja 2 frt.

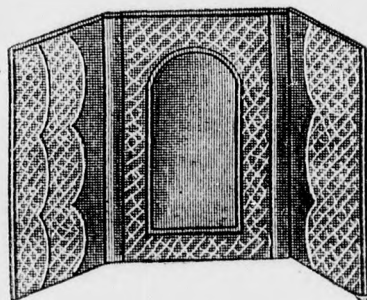
Korona-erszény egy darab bőrből készítve drbja 50 kr.

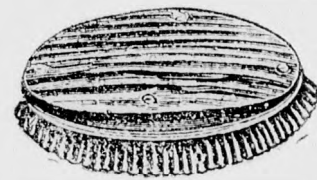
Evőkanál mely soha nem sárgul drbja 15 kr.

Francia email kezelő-gomb párja 50 kr.

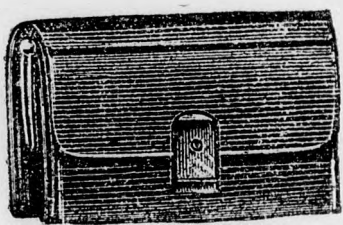
Névjegy tárcza finom bőrből fényképtartóval drbja 85 kr.

Hajkefe a legjobb minőségű tiszta sörtéből drbja 1 frt.

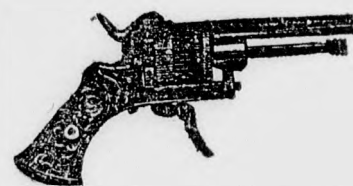
Ujdonság!! a legtartósabb evőeszköz a világon az egész egy darab acélből készítve párja 50 kr.

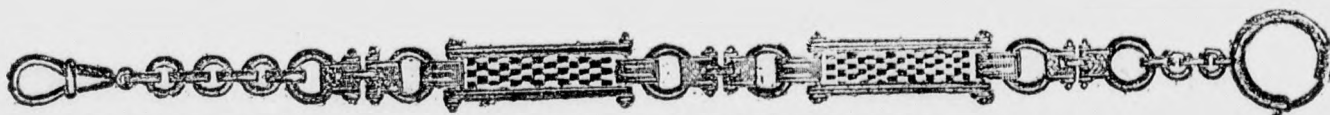
Női pénztárca a legtartósabb bőrből 50 kr, egész finom minőségben drbja 1 frt.

Valódi tajték szivar vagy cigarettaszopka drb 50 kr.

Lüttichi acél revolver a legjobb minőség 7^{m/m} 2.50, 9^{m/m} 3.50, 12^{m/m} 4.50, valódi angol buldog revolver finoman nickelezve 7^{m/m} 3.50, 9^{m/m} 4.50, 12^{m/m} 5.25.

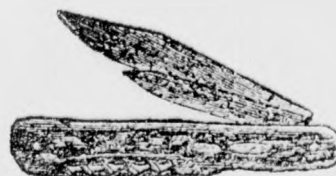
Valódi amerikai double óraláncz finom lecsüngővel drbja 1 frt ugyanaz FF. nickelből szintén 1 frt.

Angol fapipa drbja 50 kr.

Valódi tajték szopka borostyán szopókával bőrtokban drbja 1.50 kr.

Acél zsebkés dugóhúzóval drbja 50 kr.

Sollingeni acél beretva a legfinomabb minőségben drbja 1.50 kr.